

ORTO

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Rozhovor s Adamem Dizonem

Autorská tvorba

Nová rubrika "Věděli jste?"

ÚVODNÍK

Vážení čtenáři časopisu OrTo, čas prázdnin a volných chvil ustal, v poklidu se přehoupl do škádlivého pohlazení po tváři. Tak, jak si stromy odívají nový háv, tak i časopis OrTo získal svěží podobu. Ale nebojte, stránky časopisu opět oživí naše sovička! Slovům mezi řádky dodá střípky života a popíše tím tabulu rasu autorskými články, rozhovory či uměleckými počiny.

Nakonec zmíním, že redakční rady časopisu byly opět posilněny o svědomité členy a tím se nabídka článků značně rozšířila.

Přeji Vám tedy příjemné počtení u čaje, kávy, svačiny, večere...či jen tak.

Vanesa Borovičková

Časopis OrTo

"Déšť' jsou
housle pro
básníka."

JIŘÍ ORTEN

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Ivan Dobrev

Štěpán Hadrovský

Co v tomto vydání najdeš?

— 06

ROZHOVOR S ADAMEM DIZONEM

Aneta Neprašová

— 10

VĚDĚLIJSTE?

POLÁCI NA HAITI

Petr Bartoš

— 11

SMÍM

Anežka Holá

— 13

UNI LIFE

ROZHOVOR S ONDROU
MACHYTKOU

Aneta Neprašová

UNI LIFE
— 15

ROZHOVOR S VALČOU SOJKOVOU

Aneta Neprašová

— 16

THE BROWN IN MY DREAMS

BB

— 18

OSAMĚLOST

Hodná

— 19

EVROPO, CO BUDE?

Vanesa Botovičková

— 22

STESK

Hodná

ROZHOVOR S ADAMEM DIZONEM

ANETA NEPRAŠOVÁ

Dobrý den, ještě jednou bych vám ráda poděkovala za přijetí nabídky na rozhovor do našeho dalšího vydání.

Rádo se stalo! Těší mě, že moje mediální premiéra se odehraje právě v časopise našeho gymnázia 😊

Na pasování jsme zjistili, že nejste na GJO tak úplně novou tvář, je to tak? Jak na svá studentská léta na GJO vzpomínáte?

Musím přiznat, že do nedávna ne příliš s velkou láskou. Bylo to pro mě období velké nejistoty, úzkosti a stresu. A jelikož jsem chodil na víceleté, trvalo to celou věčnost! Nyní s odstupem vidím, že jsem se tenkrát hodně soustředil na to přežít ty nepříjemné věci, a to dobré se v tom pak trochu ztrácelo. Myslím, že práce zde pro mě bude v leccems možná ozdravná, terapeutická! 😊 A co bylo to dobré: Poznal jsem některé skvělé učitele (ani ti na VŠ je vlastně potom nepředčili). Okolnosti studia, jak ty předmětové (možnost věnovat se více

tématu psychologie/psychoterapie), tak i ty vztahové mně postrčily k tomu se plně rozhodnout pro studium psychologie a psychoterapie. No a mám z té doby své nejbližší přátele.

Býval některý z vašich nových kolegů dříve vaším učitelem? Jaké bylo zvyknout si na novou roli na místě, které znáte jistě velmi dobře?

Přibližně třetina mých nových kolegů mě učila. Generuje to řadu zvláštních, úsměvných situací... nejvíc nervózní jsem byl asi z oběda ve školní jídelně:

„Mám si jít sednout k učitelskému stolu? To bude divný... A proč vlastně nesedět ve studentské sekci?“. Mám naštěstí záchranný Provaz, kterého jsem se u prvního oběda mohl „podržet“ 😊. Což mě vede k tomu, že z rozhovorů s mými bývalými učiteli jsem zjistil, že jsem naštěstí většinou zanechal kladnou stopu v jejich paměti, což mi ve zvykání si na novou roli nyní určitě pomáhá. Vzhledem k hloubce a intenzitě zkušeností s GJO bych řekl, že si stále zvykám a ten proces vlastně docela bedlivě sleduji – chodím na pravidelné supervize a individuální terapii, aby moje studentské zkušenosti např. negativně neovlivňovaly můj přístup ke studentům a učitelům.

Jaká cesta vedla ke studiu psychologie? Chytil vás tento obor už na gymplu nebo za tím stálo něco jiného?

Ta cesta byla vlastně docela přímá, nepotřeboval jsem odbočky na rozmyšlenou.

Na gymplu jsem si uvědomil, že jsem zejména pro své přátele dobrá vrba, důvěrník. Byl to pak seminář z psychologie a seminární práce o psychoterapii, na kterých jsem si uvědomil, že mě samotného vlastně hluboké rozhovory, i třeba o těžkých věcech, vlastně velmi naplňují. Rád naslouchám, rád se s člověkem procházím jeho „krajinou“. Postupně jsem zjistil, že docela dobře umím vytvářet s lidmi takový vztah, díky kterému lze po té krajině chodit s pocitem bezpečí, i když je třeba dost nehostinná, díky kterému ji lze společně zkoumat a zvelebovat tak, jak si ten druhý přeje. Navíc při tom všem se v takovém terapeutickém vztahu musíte starat i o tu vlastní krajinu...no není to super? 😊

Myslíte si, že by se na středních školách měl klást větší důraz na výuku psychologie? A pokud ano, jakým způsobem a proč?

Myslím, že určitě ano, ale ne ve smyslu většího množství teorie o psychologii jako oboru.

Uvítal bych ve studijních plánech např. nějaký sebezkušenostní předmět/seminář, v němž by se žáci, studenti i učitelé učili zacházet se sebou samými a se vztahy – jak poznat, že mi není psychicky dobře, jak zacházet se stresem, úzkostí a celkově s emocemi, na koho se obrátit o odbornou pomoc, jak naslouchat, jak sdělovat své potřeby ve vztazích atd. Další kapitolou by mohla být psychologická práce s třídními kolektivy, v nichž se skrývá obrovským potenciál k vzájemnému učení. Uvědomuji si, že k téhle vizi povede ještě dlouhá cesta, ale myslím, že současná doba potřebuje poznatky z psychologie více žít, uvádět do praxe, než je jen zkoumat a rozšiřovat.

Máte pocit, že je v dnešní společnosti dostatečné povědomí o duševním zdraví dospívajících?

Jelikož nemám žádná data, tak bych asi řekl, že povědomí je jak kde a jak v kterých sociálních skupinách. V mé sociální bublině to povědomí je rozhodně větší než v době, kdy jsem dospíval já. Ve společnosti jako celku se téma duševního zdraví (nejen) dospívajících, myslím, začíná aktuálně docela zvedat. V rozhovorech s dospívajícími v krizovém centru jsem docela často zachytil, že „je normální si jít promluvit s psychologem, když mám nějaký problém“. Soudím, že je to asi jeden asi z mála pozitivních dopadů současných krizí.

Co z vašeho pohledu nejvíce psychiku dospívajících ovlivňuje? Co to může být právě zde na gymnáziu?

Za sebe bych řekl, že obecně dospívajícího člověka nejvíce ovlivňují vztahy (rodinné, partnerské) a takové to hledání sebe sama (v čem jsem dobrý, co chci atd.). Možná je to stejné jako u dospělého s tím podstatným rozdílem, že dospělý se může trochu opírat o zkušenost, zatímco dospívající tu zkušenost teprve tvoří (často dost bolestně). No a konkrétně na gymnáziu si myslím, že velký vliv budou mít ty vysoké nároky – na zodpovědnost, cíle, výborný výkon atd. – věci, které řeší spíše dospělí v souvislosti se zaměstnáním.

Pokud byste se vžil do role sedmnáctiletého Adama, který má duševní potíže, proč by měl navštívit zrovna vás? Proč bychom se my, jako studenti, neměli bát využít pomoci psychologa?

Pro mé sedmnáctileté já začnu nejdřív s trochou tvrdosti: Protože držet v sobě pocity a zvládat všechno vůlí, a při tom se uvnitř trápit, může být v sedmnácti cool, ale je to fakt nevýhodné pro dospělé vztahy – toto bych se o sobě chtěl dozvědět právě u naslouchajícího, nehodnotícího, „neutrálního“ psychologa dříve než pak ve vztahu. . A teď nejen pro sebe ale i pro ostatní budu pokračovat s laskavostí: Protože někdy je dobré nemuset všechno zvládnout samostatně, zodpovědně, na

sto procent, a ještě s úsměvem. Jako psycholog své klienty přijímám tak, jak jsou. Když přijdete, nemusíte nic předvádět, nic si připravovat. Můžete mluvit, o čem budete chtít, nebo nemusíte mluvit vůbec. Můžete si přijít jen tak posedět a bude to ok, protože je to možná to, co právě teď potřebujete. Budu se snažit být s vámi ve stresu i v pohodě, v pomalosti i rychlosti, ve smutku i radosti (to se rýmuje co). Jako psycholog pravděpodobně nebudu schopen dát nějaké všespásné rady na to, co dělat v té které situaci, odborníkem na váš život jste koneckonců hlavně vy. To, co můžu zodpovědně nabídnout, je právě bezpečný prostor terapeutického vztahu na to zastavit se, zorientovat se v sobě, v problému, probrat se pocity, popř. samozřejmě můžu dát k dispozici

"ODBORNÍKEM NA VÁŠ ŽIVOT JSTE HLAVNĚ VY."

svůj pohled, pokud o něj budete stát, a společně můžeme hledat pro vás nejlepší řešení 😊.

Pokud zrovna nejste ve škole, co vás zajímá a baví?

Mám ještě jednu práci psychologa v pedagogicko-psychologické poradně. Účastním se také pravidelného psychoterapeutického výcviku, který mě velmi obohacuje jak profesně, tak i osobně. Jinak ve svém volnu hraju na piano, nejradši filmovou hudbu. Mým velkým koníčkem je taky airsoft. Rád vařím a jím, s mojí sestrou jezdíme na kulinářské výlety a vysedáváme po kavárnách 😊. Dobře se mi taky odpočívá u seriálu nebo u PC hry.

Jaké sny a plány máte do budoucna?

Z hlediska profese chci dokončit ten zmíněný výcvik, chybí mi dva roky, a otevřít si vlastní terapeutickou praxi. Ideálně s nějakými kolegy/přáteli terapeutů, protože jsem zjistil, že dobrý pracovní kolektiv, v němž je možné nejen radit se, ale i jen tak sdílet, je pro mě nepostradatelným prvkem v mé práci. No a jinak mým velkým snem je takový neobyčejně obyčejný život s partnerkou a vlastní rodinou.

Jste v tuto chvíli šťastný?

Jsem v životním období, kdy se musím docela vědomě a aktivně starat o to, abych byl šťastný. Když to nedělám, tak to štěstí samo z nebe už moc nepadá. Nicméně, před chvílkou jsem snědl dobrou snídani, dobře jsem se vyspal, takže v tuto chvíli šťastný jsem 😊.

A má poslední otázka, co byste vzkázal našim čtenářům?

Ať se Vám jde studiem a osobním životem s co největší lehkostí. A když to úplně nepůjde, tak se stavte, můžeme jít kousek spolu 😊.

Moc děkuji za rozhovor a váš čas, bylo mi ctí.

Mně také! Děkuji za zajímavou příležitost utřídit si myšlenky!

Věděli jste, že v roce 1802, když Napoleon vyslal polskou vojenskou legii na pomoc francouzským vojákům v zámoří k potlačení otrockého povstání na ostrov Saint Dominique (ostrov dnešního Haiti a Dominikánské republiky), nastal pravý opak, než kdokoliv mohl čekat?

Polští vojáci totiž nevěděli pravý účel, proč jsou posláni na Haiti. Některým vojákům bylo údajně sděleno, že jsou vysláni k potlačení vězeňské vzpoury. Polští vojáci totiž bojovali po boku s Francií doufaje, že jim Napoleon následně pomůže navrátit jejich domovskou, v té době okupovanou, zemi. Během bojů docházelo k obřimu vymírání na obou stranách, jak Francouzů a Poláků, tak i na straně vzbouřených otroků z Haiti. Docházelo k tomu nejen kvůli krvavým bojům, ale i kvůli nemoci "žlutá zimnice". Když však polští vojáci zjistili, že bojují proti vzbouřeným otrokům, velká skupina odmítla dál bojovat a obrátila se proti Francouzům, avšak ti polští vojáci, co se nepřidali k Haitským vojákům, ku příkladu odmítali popravovat zajaté a vězněné Haiťany.

V roce 1804 pak nastal obrat, Haitští otroci s pomocí polských vojáků válku proti Francii vyhráli, založili tak první svobodnou černošskou republiku a první samostatný stát v Karibiku. Polákům poté bylo darováno čestné občanství nového státu a ti se zde usadili, což vedlo k tomu, že někteří obyvatelé Haiti dnešní doby mají modré oči, nebo jsou nositeli příjmení "Zalewski".

Tak co, věděli jste o tomhle? Já se budu těšit u dalších historických faktů v mé nové rubrice "Věděli jste?"

Obraz od malíře Jana Suchdolského (January Suchodolski)

Stala se mi před lety velmi zvláštní věc. Byly to pro mě zlé časy, neměl jsem tehdy žádný důvod k úsměvu, dlouho jsem se toulával městem.

Byl večer, ještě teplého zářijového dne. Prázdný park nasvěcovalo pár starých lamp, které vydávaly tak malé světlo, že záře měsíce a hvězd byla větší. Měl jsem tenhle parčík rád. Dříve jsem sem chodíval, připomínalo mi to dobu, kdy jsem byl vážně šťastný... Procházel jsem prázdným stezkami, ztracen v myšlenkách. Zastavil jsem se a posadil se na malý palouček. Kousek opodál tekł potok. Zavřel jsem oči. Zaposlouchal jsem se do zvuku stromů a ptáků ve větvích. Potůček kolem mě pomalu tekł dál a dál. Nade mnou svítily hvězdy...

Z myšlenek mě vytrhl zvuk kroků. Rozbušilo se mi srdce a okamžik poté jsem ucítil něčí studenou ruku na svém rameni. Nevyděsilo mě to, jako bych to očekával...

Ohlédl jsem se na postavu za sebou, byla tma. Měl jsem pocit, jako bych ji někde viděl, jako bych ji odněkud znal. Nebyl jsem vystrašený, jak by se v takové chvíli dalo předpokládat. Cítil jsem pocit klidu. Dlouhé tmavé vlasy jí zakrývaly obličej. A přesto, že byla oblečená v černém, měla kolem sebe jakousi podivnou auru světla. Promluvila, drsným ale přesto krásným hlasem.

„Smím se zeptat, můžu být Tvým andělem?“

Hned jak dozněl tón jejího hlasu, zvedla ruce a zmizela za stromem. Neslyšel jsem její kroky, slyšel jsem jen zašustění křídel. Cítil jsem se lehčí, jako by si s sebou odnesla ten tíživý smutek, který sebou vláčím. Po tváři mi stékaly slzy. Poprvé za dlouhé měsíce to ale nebyly slzy zoufalství. Byly to slzy naděje.

Další den ráno jsem vstal s úsměvem na rtech. Přestával jsem cítit tu strašnou prázdnotou a beznaděj. Začal jsem se, pomalu ale jistě, zase cítit šťastný.

Každé ráno vstávám s úsměvem. Pomohla mi si uvědomit to, co jsem nejvíce potřeboval. Nemá cenu se trápit, nejsme tu věčně. Tím, že budeme smutní nic nezmůžeme, ale za to s úsměvem můžeme dobýt svět. Stačí se usmívat na svět a on se usměje na vás. Pokud dáváte vy, on dává také.

A vždycky když je mi smutno, vzpomenu si na ni. Vzpomenu si na svého anděla.

A uvědomím si,

zas a znova...

Jak důležité je se koukat na hvězdy.

„Smím se zeptat, můžu být Tvým andělem?“

ROZHOVOR S ONDROU MACHYTKOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Ráda bych začala tím, jaký obor sis vlastně zvolil. Popiš ho prosím, co nejjednodušeji i pro ty, kteří o tom třeba nikdy neslyšeli.

Ačkoliv jsem uvažoval i nad matematickými a přírodovědeckými obory, tak i přes podanou přihlášku a přijetí na Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy jsem se rozhodl pro Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, obor Právo a právní věda. Jedná se vlastně o všeobecnou edukaci práva, kdy si své zaměření v oboru můžeme vybrat až v pozdějších ročnících.

Jaké uplatnění v tomto oboru je? A jaká je tvá vysněná budoucí profese?

Možnosti jsou vskutku široké. Z těch neznámějších advokát, soudce, státní zástupce, notář, firemní právník... A vysněná budoucí profese? Když se nad tím zamyslím, tak stále moc nevím. Vezmu si na to příklad, jako soudce

mohu rozhodovat o tom, co je spravedlivé. Jsem ovšem vázán striktně zákonem, který soudce omezuje i v soukromém životě. Příkladů bych mohl uvést ještě více, všechna možná pro a proti... Proto jsem si ještě nevybral. Nevím, která pro a proti mi budou vyhovovat.

Jak ses k tomuto oboru dostal? Věděl jsi vždycky, co chceš studovat nebo jsi si do poslední chvíle nebyl jistý?

Jak jsem již říkal, přemýšlel jsem i nad jinými obory. Už od základní školy tomu tak bylo a dlouho jsem si myslel, že nakonec stejně u nějaké té matematiky, fyziky nebo chemie skončím. I to byl

důvod, proč jsem v deváté třídě volil gymnázium. Na rozdíl od těchto oborů, které jsem časem střídal, právo zůstalo pevně na svém místě. Zájem o něj vyvolal můj brácha, který jej v té době studoval.

Z čeho jsi u nás gymplu maturoval? Myslíš, že ti to vytvořilo určitý základ a teď jako bys své znalosti znovu našel?

Ještě ve čtvrtém ročníku jsem si myslel, že budu patřit mezi ty blázný, co studují dvě odlišné vysoké školy najednou. Maturoval jsem totiž z matematiky a fyziky, což je od mého současného oboru daleko. Takže prozatím mi mé znalosti z maturity zas tak moc nepomohli, ale letos uvidím, jestli se znalost matematiky nehodí k předmětu Právo a ekonomie. Takže menší upozornění: Jestli se chcete „zbavit“ matematiky, ani na právech se toho nemusíte úplně dočkat.

"MATURITA JE SKVĚLÁ PŘÍPRAVA NA ZKOUŠKOVÉ."

Jak časově náročný tvůj obor je? Změnil se nějak tvůj volný čas?

Právo je časově náročné, ne tolik jako třeba medicína, ale je. Také záleží, jak moc se daný student chce snažit. I proto dokážeme najít časový balanc a většinou si nějaký ten volný čas nalezneme. Tedy až na zkouškové období. Sečteno, podtrženo, mám podobně či lehce méně volného času než na gymnáziu.

Jak finančně náročný je život studenta na VŠ? Stíháš chodit i na brigády?

Přes akademický rok jsem na žádné brigádě nebyl, soustředil jsem se především na učení a adaptoval jsem se na tamější prostředí. Kdybych ovšem chtěl, stíhal bych i nějakou tu brigádu párkrát do týdne. Další důvod, proč jsem nechodil na brigády, je, že jsem dojížděl a dojíždět budu i tento semestr, akademický rok. Mám to štěstí, že mě rodiče v mém studiu podporují. Takže si vystačím i s menším peněžním obnosem.

Co bys doporučil studentům, kteří o studiu tohoto oboru uvažují?

Rozhodně je výhodou studium dějepisu, ZSV, politologie apod., ale i třeba zeměpisu. Ovšem nezoufejte, pokud jste si zvolili třeba matiku, chemii nebo fyziku, taky se to dá zvládnout, čehož jsem příkladem. Hlavní je tak jako tak příprava na NSZ (Národní srovnávací zkoušky) od SCIA, které musíte pro přijetí absolvovat na 3 ze 4 právnických fakult

u nás. Brno má své vlastní, principiálně se ovšem tolik neliší. Nicméně jedna část testů je zaměřená na matematiku a logické myšlení.

Co bys vzkázal současným nebo budoucím maturantům? Něco, co tobě v období maturity pomohlo nejvíce...

Nestresovat, tedy zbytečně nestresovat. Je důležité si mezi nekonečným učením udělat chvíli čas na procházku v přírodě nebo za špatného počasí i jen přiblíž video na YT. Maturita je v podstatě skvělá příprava na zkouškové období na vysoké škole, což je, co půlrok.

A co naopak těm menším? Jaký je vlastně recept na to projít gymplem? Existuje nějaký?

Recept na to, jak projít gymplem. Univerzální recept určitě neexistuje. Každý z nás je jedinečný a umí něco jiného. Některým „leze“ učivo do hlavy samo přímo na hodině, jiní se ho musí složitě učit. Co ovšem je doporučením pro všechny, pevné nervy, a hlavně si studium na gymplu užijte.

Moc děkuji. Hodně štěstí při studiu!

Já moc děkuji za pozvání a hodně zdarů a úspěchů Vám všem.

ROZHOVOR S VALČOU SOJKOVOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Pojďme začít tím, jaký obor studuješ. Kdybys ho měla pár slovy popsat někomu, kdo o tomto oboru nikdy neslyšel...

Studuji obor Klinická a toxikologická analýza na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy. Tento obor je hlavně o chemii, takže zahrnuje všechny škály chemie (analytická chemie, biochemie, organická a anorganická chemie), ale také toxikologii, fyziku nebo biologii člověka. Absolventi toho oboru můžou pracovat v mnoha sektorech lidské činnosti, příkladem ekologie (stanovení škodlivin v atmosféře nebo ve vodě), v medicíně (podpora diagnostiky chorob, jsem tento obor šla studovat. Jako drogy), při zajišťování kvality léčiv nebo negativitu bych viděla rozvrh, který není potravin, apod.

Jak ses k tomuto oboru dostala? Bylo pro tebe rozhodování těžké?

Tento obor jsem našla na stránkách Přírodovědecké fakulty, připadal mi ale po prvním semestru se vše zlepšilo. zajímavý jeho název. Po přečtení Můj volný čas se zkrátí, jelikož do školy popisku o čem je tento obor, se mi začal cestuji každý den a zabere mi to 2 líbit. Hlavně proto, že mi tento obor, hodiny denně. vytvoří dobrý základ pro práci v laboratořích.

Z jakých předmětů jsi maturovala? Myslíš, že ti to vytvořilo určitý základ pro budoucí studia?

Maturovala jsem z biologie a chemie. Maturitní otázky z chemie byly rozmanité a určitě mi to dalo dobrý základ ke studiu na vysoké škole.

První rok už máš za sebou. Jak se ti zatím na škole líbí? Jsou i nějaká negativa, která po pár měsících vidíš?

Na škole se mi moc líbí. Jsem ráda, že

moc flexibilní.

Jak se po nástupu na vysokou změnil tvůj volný čas?

Nástup byl ze začátku docela náročný, ale po prvním semestru se vše zlepšilo. Můj volný čas se zkrátí, jelikož do školy cestuji každý den a zabere mi to 2 hodiny denně.

Co bys doporučila studentům, kteří o studiu tohoto oboru uvažují?

Pokud mají rádi chemii a rádi by pracovali v laboratoři, tak ať tento obor jdou studovat.

Nakonec se ještě zeptám, je něco, co bys vzkázala současným nebo budoucím maturantům?

Od každé otázky se naučte aspoň trochu a hledejte mezi nimi souvislosti. A hlavně se nestresovat.

Moc děkuji. Hodně štěstí při studiu!

Také moc děkuji.

THE BROWN IN MY DREAMS

BB

We're walking through the streets. We can smell autumn in the air. The world turned brown and orange once again. The ground is covered with leaves. The wind is playing with our hair. We put on our favourite sweaters. We hold hands. We dance in the rain. We smile. We laugh. We hide from the people we know because we don't want anyone to ruin this moment for us. We run away from our lives at least for a small moment. We run like we're about to die if we slow down. And then when we're out of breath we sit and we talk. We talk about people. We talk about anger. We talk about sadness. We talk about love. We talk about us. We talk about what's here and now. We don't talk about what was or will be. When we have nothing more to say, it already got dark. We lie on the ground and watch the stars. We go home when we get cold. We sit by the fireplace. We watch the flames dance over each other. We drink hot chocolate and eat cinnamon rolls. We light up some candles. We squeeze under a blanket and watch Gilmore girls. We listen to the rain until we slowly fall asleep.

My phone starts ringing and I open my eyes. I turn it off but when I close my eyes again you're already gone. I lie in bed for a couple more minutes feeling a bit alone. Then I get up and start to get ready for today.

OSAMĚLOST

HODNÁ

Občas si přijdu sama. Že nemám nikoho, komu bych řekla, jak strašně mi je. Jak se ztrácím a jak hledám odpovědi na otázky, který ani nikdo nepoložil. Ležím a choulím se do klubka. Ztracená v peřinách, ale ne tak jak bych si představovala. Ztracená v myšlenkách, ale ne tak jak bych si představovala. Ztracená ve snech. Tam je to asi jako jediný takový, jaký jsem si to představovala. Probouzím se ztracená a sama a jdu mezi lidi, kde si sama připadám snad ještě víc. Nemám chuť mluvit a říkat, jak mi je, když stejně vím, že nebude následovat rozuzlení. Co ti je? Nic. Tak jo.

Sama a ztracená se vracím zase do peřin, na který jsem myslela celý den. Protože v nich se dokážu ztratit tak nějak povědomě. A vím, že když se budu hodně snažit, představím si tě tady se mnou a na chvílku nebudu sama. Budu sama. Ale nebudu osamělá.

A tak si představím, jak spolu ležíme v posteli. Objímáš mě zezadu a držíš za ruku a já cítím to teplo. Láskyplný teplo, který mi tak strašně moc schází ze všech stran. Vyprávím ti jako jsem ti tehdy vyprávěla. A je to stejně jednoduchý jako to tehdy bylo. Přijdu si nalezená. Přesně tam, kde mám být. Představa se promění v sen. A já ti všechno řeknu aspoň touhle cestou. Řeknu ti, jak strašně bezmocně se cítím. Jak scházíš mi. Jak schází mi zájem lidí okolo. Jak schází mi to, jak jsem bezmezně všechny milovala. Jak děsí mě, že jsem asi přestala. Jak děsí mě, že se ti neozývám. Jak děsí mě, že se mi neozýváš. Jak jediný, na co v těch chvílích myslím jsi ty. Nejen ty. To všechno s tebou spojený. Jak zasnít se a vzpomínat na pozdně srpnový dny a noci je to jediný.

Co mě drží nad vodou.

Je zvláštní, že přes to všechno. Přes ty studené dny, a ještě chladnější noci. Unavený oči. Žalostný texty. Toužebně očekávaný objetí. Pokusy najít, co mi schází. Pokusy mít všechno ráda, tak jak jsem mívala. Přes to všechno. Připadá mi, že jsem každým dnem lepší a lepší. Přijde mi, že každý den v osamělosti se učím být sama líp a líp. Z toho ztracení se v sobě nacházím. Takže to vlastně není tak špatný. Neboj.

Jen mám občas pocit, že se ztratím úplně. A že se mi ze života ztratí všichni, který miluju. Včetně tebe. A že budu doopravdy osamělá.

A pak jsou myšlenky na život a lásku v batohu na zádech nějak málo.

EVROPO, CO BUDE?

VANESA BOROVÍČKOVÁ

Dnešní obraz Evropy nám dává naději věřit ve vzájemné sjednocení a sounáležitost mezi rozličnými národy. Autenticitou dojít k vzájemné pomoci, jež na povrch vychází svévolně. Ale náhlé změny či nepokoje občas vycházejí na světlo rychleji, než by bylo zapotřebí.

Jak to s budoucností Evropy vidím já, jakožto student národnosti české?

V první řadě mi současné postavení Evropy dává nespočet možností v rámci Evropské unie. Z pozice studenta jsou to především dostupné cesty v rámci cestování mezi členskými státy a svobodná volba využití takových projektů jako je například Erasmus+.

Dobrá, ale to jsou pouze materiální aspekty. Upřednostňuji ty formální, na nichž vše ve skutečnosti stojí.

Vztahy mezi mladými lidmi se díky globalizaci zlepšily. Blýská se na časy, kdy bychom všichni mohli dojít k vzájemné spolupráci bez vyzdvižení rasové příslušnosti, národnosti či náboženského vyznání. Ze strany mladší generace jsou takovéto předsudky většinou odstraněny, na druhou stranu se u ní začínají projevovat znaky přehnané korektnosti.

Tím, jak se myšlením blížíme k sjednocení, sdílíme i stejné pocity. Po událostech posledních dvou let vycítíme, kdy se přes Evropu prožene tmavý mrak představující strach. Poznáme, kdy přichází nesnáze a snažíme se pomoci, jak jen můžeme.

Nemám obavy, že by se Evropa ocitla ve věčném boji, jelikož by to občané nepřipustili. Ano, je možné, že v období nepokojů a revolt dojde k revoluci, ale jenom když se budou státy cítit bezbranně a v nesnazi.

Pokud jim nyní Evropa podá ruku, dodá naději, obrázek demokratického světa by v dalších letech mohl přetrvat. Sice již Aristoteles s demokracií nesouhlasil, člověk však lepší systém doposud nevynalezl. Házet děti ze skály jako Spartané by bylo amorální. Vláda šlechty předhazuje risk v tom, jaký charakter má daný panovník. Každý režim je špatný, jelikož do čela se dostávají ambice poháněné touhou po moci. Státní systém by neměl podporovat násilí, a především by nesměl přivádět lidem pocity mizérie. Ego nemůžeme zahubit. Můžeme se s ním naučit vycházet, ale my tak konat nechceme. V Evropě přetrvá mír, pokud jej zvládneme udržet.

Bud'me spokojeni. Nešířme negativní myšlenky, jelikož se šíří jako mor. Starejme se jeden o druhého. Mějme se rádi. Bude nám hezky.

A o to vlastně jde...

K závěru přikládám úryvek z písně Karla Kryla Karavana mraků. Jsem přesvědčena, že bravurně symbolizuje lidskou bezmoc pod taktovkou režimu (v tomto případě se jedná o režim komunistický). Nejdůležitějším poselstvím, alespoň pro mě, je, abychom si uvědomili života. Nepřežívali, neprožívali, ale vskutku a přirozeně žili.

V městě je řád,
A pro každého práce.
Bud' ještě rád, když huba oněmí.
Může tě hrát, že nejseš na oprátce,
Nebo že neležíš pár inchů pod zemí.
Může tě hrát, že nejseš na oprátce,
Nebo že neležíš pár inchů pod zemí.

STESK

HODNÁ

Stýská se mi. A připadá mi jako by snad ani nešlo stýskat si po něčem tak krátkým, tak ne-intenzivním. Jako bych si to nezasloužila. Jako bych snad neměla právo stýskat si, když nestihli jsme ani tykat si. Ale i tak se mi stýská. Stýská se mi po tvém smíchu. Po tvých očích. Po všem, co se v mé hlavě točí, když si sedáš vedle mě. Stýská se mi po tvém obdivu. Po tom štěstí. Po tom nechtít jít snad ani spát. Po tom strachu, jak se nám to krátí. Stýská se mi po všech našich rozmluvách. Stýská se mi po tom nahodilém očním kontaktu. Stýská se mi tak, jak se lidem občas stýskává. V občasných vlnách, které jsou s každým příchodem horší a horší a delší a delší.

Prý, že tě to bavilo. To se mi v hlavě pokaždý vybavilo, když jsem přemýšlela, jestli aspoň trochu chybím ti, když ležíš večer v posteli.

Jestli chybí ti můj smích. A moje všetečné otázky. Jestli stýkáš si snad ještě víc. Znovu a znovu, listuješ obrázky. Zda myslíš na mě někdy, na moje oči a vlasy a na to, kolik toho sním. Na moje řeči a na ty chvíle, kdy jsme šli kachličkovým metrem. Tys něco řekl a já tě byla tak plná, že jsem ani nevěděla, jak odpovědět. Ale pak se něco zlomilo. Jako by snad nebylo nebezpečný ti něco málo říct. A tak to nějak začalo. Na špinavý sedačce sedíc, četli jsme si spolu noviny.

Jestli napadne tě někdy snad, jako dost často mě napadá; „Uvidím ji, zдалipak? Jak teď asi vypadá?“.

Stesk je někdy tak moc zvláštní. Občas mi přijde jako bych byla uzavřená sama do sebe. Jako bych byla sobec, který si ze svého stesku vytvořil osobnost a nikdo a nic se tomu, co zažil nemůže vyrovnat. Ale upřímně? Přesně tak to bylo. Na stesku je krásné to, jak moc obyčejné věci vykresluje kouzelně. Protože přiznejme si, asi opravdu nebylo nic tak skvělého na v metru strávený hodině. Ale pro mě jo. Pořád to mám v hlavě. Stýská se mi po té ne-samotě. Protože teď si zase sama připadám. Padám. A padám. Volám. Ztrácím se. Točím se. Topím se ve stesku a dokonala přehrávám tu samou desku. Ty samý vzpomínky. Ty samý věty. Naše stejně jiný světy.

Zaseklá páska.

/krátká láska/

JIŘÍ ORTEN

Dovedu napsat
báseň pro jedno
slovo, které
potom nenapíši.

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2022
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika
Titulní strana: Michaela Olivová
Logo a ilustrace: Monika Sladká
Korektura: Ivan Dobrev
Fotografie: Filip Wohák
Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena